

Српска Православна Црква Св. Сава

Исаква, ВА.

Свештеникова посланица за Мај 2008 год.

Драга Браћо и Сестре у Христу,

Да ли свако може бити мисионар? Да и не! Отац Давид Рукер, ванредни директор Православног Хришћанског Мисионарског Центра, каже да, „разлика између речи у Новом завету за *апостол – мисионар, сведок – мученик, и ученици* може бити компликована и збуњујућа,... Делим мишљење са онима који би рекли да су аутентични Хришћански ученици и позвани да буду сведоци, али нису сви позвани да буду мисионари. Мисионар је био спесифично позван између ученика – сведока, наоружан за специфичну службу, и послат од Цркве да буде сведок, учећи Веру кроз давање свог живота,. Ово обично укључује да се превазиђу културне и лингвистичке границе. Ово није био посао за свакога; Бог је одвојио људе за ову службу, и Црква је благословила оно што се Светим Духом манифестовало“.

Када мислимо о мисионарима, обично помислимо на некога ко путује у далеку земљу извршавајући мисионарски рад код људи који нису крштени или ако су крштени, нису толико црквени, тако рећи да нису имали прилику за интимни и константни контакт са црквом као живим верујућим телом. Ипак, не треба путовати далеко да би сведочили шта је истинито и реално – Православна вера. И у нашој заједници, неки људи су тек почели да уче о Христу, а можда имају мало разумевања ко је Он.

Ако смо крштени и не испуњавамо *мисију* који нам је Христос заповеда да урадимо, „...Идите, дакле, и научите све народе...“ узрокује да промашимо један важан елемент у нашем животу. Постоји много разлога зашто човек не успева да буде мисионар како би Христос желео. Можда је неко сувише себичан и због тога троши мало или нимало времена да мисли о другима и да дели своју веру кроз интеракције са другим људима.

Пре него што имамо своје ученике, морамо сами да будемо ученици и ово нас доводи до једног основног питања. Да ли константно учимо о нашој вери, или да ли смо толико самозадовољни са нашим стањем да нисмо заинтересовани да растемо у Вери наших предака? Ако само бирамо оно што нам одговора из поруке коју чујемо, избегавајући тешке лекције, онда сасвим сигурно не чујемо Божју реч. Св. Теофан Затворник нас посећа да, „Неко се може рачунати као Хришћанин а није Хришћанин“. Другим речима, да човек буде Хришћанин тежак је посао, али и награђујући посао.

Конечно, као и у исповести, морамо почети са собом. Искусивши скоро празник Васкрсења, ми би требали бити мотивисани да задовољимо Бога и да испунимо његове заповести са ревношћу. Ми би требали бити гладни да учимо и да саслушамо Божијег проповедника. „Хришћански живот је карактерисан са ревношћу и снагом, да останемо у заједничком учешћу са Богом кроз активно испуњавање Његове воље, према нашој вери у Господа Исуса Христа, и уз помоћ Божије благодати, у славу Његовог пресветога имена“, каже Св. Теофан. Историја цркве је пуна примера о мисионарским напорима који су били плодни зато што су ученици били жељни да уче. Тужно, има и примерака где су апостоли били малтретирано зато што људи нису хтели да их разумеју.

Свака парохија је њива за мисионарство где се може усадити добро семе исто као и у другим местима у свету. Парохије су мешавине крштених и некрштених, са различитим интересима и жељама у образовању и учешћу у вери, од веома ниског до врло високог степена. Сваки свештеник је изазван али и прима као део своје заклетве на рукоположењу, да употреби време и срестава надајући се да ће свако семе довести парахојана ближе познању Бога. Разумејући овај хришћански мисионарски концепт јако је корисно и помаже да сви узрастемо у живи и витални однос са васкрсним Христом. „Заборави ствари које су позади, и дохвати оне ствари које су пред тебе“, каже Св. Апостол Павле (Фил. 3, 13-14). Ипак, не би требали да будемо механички у нашој ревности. „Без духа живота у Исусу Христу, наше ревност постаје без духа“, каже Св. Теофан. „Ако немамо прави Хришћански живот, морамо научити како да почнемо, и колико је то до нас“, завршава Св. Теофан. Да парафразим Св. Теофана поново, бити Православни Хришћанин је процес учења целог живота.

Велики Пост је било време за размишљање и лично сагледавање. Васкрс је време за васкрснуће. Пролеће је време цветања, као знак, крај наше духовне зиме и земља је сада топла за сетву. Дај, да ми сви усадимо семе које ће пробости кроз зимску кору, цветавати и доносити пуно плодова!

Ваш слуга у Христу, О. Илија Балаћ

Мај 2008